

две мѣста въ релефни сцени е даденъ образътъ на великия македонски вождъ. Отъ римско-византийско време има много находки, но твърде интересна е залата съ колонитѣ. Турската култура е представена съ различни порцеланови издѣлия.

Другъ музей, който се посещава много отъ чужденцитѣ е *военно-етнографскиятъ*. Въ него се вижда прегледно развоятъ на различнитѣ бойни сръдства, съ които си е служила турската държава: стрели, копия, ножове, щитове, шлемове, пушки, пищове, топове и пр. Въ единъ жгълъ видѣхме и нашето черешово топче, донесено отъ Сръдногорието. Тукъ е дадено и облѣклото на паши, бегове, спахии, кърджалии, даалии, джеллаби, заптиета и др. Когато обхождате мрачнитѣ зали на този музей, коситѣ ви настрѣхватъ. Ужасътъ отъ страшната робия оживѣва, и всѣки изкривенъ ножъ, остро копие или зиналъ топъ ви бележатъ кервавата диря въ живота на поробенитѣ.

България и Цариградъ. Нашето недалечно минало е живо свързано съ бившата столица на Турция. Борбитѣ на народа ни за черковна свобода сж се насочвали отъ този градъ. Голѣмата българска колония тукъ отъ търговци, занаятчии, градинари, млѣкари и други изнесе успѣшно съ свои сили и сръдства тази борба. Най-голѣмиятъ паметникъ на това борческо минало е черквата *св. Стефанъ*. Това е приказно красива, изящна, величава желѣзна постройка, разположена всрѣдъ широка цвѣтна градина. Хубави гирлянди отъ бръшлянь и рози опасватъ стенитѣ, висятъ надъ цвѣтнитѣ лежи предъ храма и се губятъ надолу къмъ водитѣ на залива. Влизаме въ двора. Мѣстото, на което стоимъ, е свято. Предъ насъ е храмътъ — блестящъ паметникъ на непоколебима воля, на силната сплотеностъ, борческия устремъ и вѣрата на народа ни. Встрани, край пжтната ограда, сж мраморнитѣ гробници на тримата предани народни водачи: *Иларионъ Макариополски, Авксентий*